

MAGDALENA HAI

SARVI- JUMALA

Selkomukautus Tuija Takala

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Alkuperäisteos:

Magdalena Hai, Sarvijumala, Otava 2023

© 2024 Magdalena Hai, Tuija Takala ja Kustannusosakeyhtiö Otava

Kuvat: Karin Niemi

ISBN 978-951-1-49081-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

4041 0037
Painotuote

Henkilöt

Lauri James	kirjan kertoja, 17-vuotias
äiti, Janika	Laurin äiti
isä, iskä, Jamppa, James	Laurin isä
Vanessa Lehto	Laurin täti, Laurin äidin sisko ja Nikon ja Tiukun äiti
Niko Lehto	Laurin serkku, 17-vuotias
Tiuku Lehto	Laurin serkku, 12-vuotias
Juho Lehto	Vanessan mies ja Laurin serkkujen isä
Vilja-Maaria	tyttö metsän takaa
Joona	Nikon kaveri
Nea	tyttö kylältä
Kummitukset	
Sarvijumala	kummituspeura
Anni	Tiukun ystävä, joka kuoli 8-vuotiaana
Varjo	kummitus Laurin huoneessa
Vilja-Maarian äiti	kummitus Vilja-Maarian kodissa, kummitusäiti

*Tuuli heiluttaa yöllä puita.
Mustat linnut pelästyvät ja lentävät pois.
Joku liikkuu vanhan talon lähellä.*

*Talossa nainen puristaa kädet nyrkkiin
ja maiskuttaa suutaan.
Hän katsoo tytärtään,
joka nukkuu sängyssä.
Tyttö on jo nuori nainen.*

*Tyttö ymmärtää unen läpi,
että äiti on lähellä,
mutta tyttö ei halua herätä.*

*Naisen luiset kädet ja keltaiset, terävät kynnet
lähestyvät tyttöä.
Nainen nuolee ohuita huuliaan: nälkä.*

*Äidin kylmät sormet koskettavat tytön kaulaa.
Tytär alkaa valittaa.*

Luku 1

Herään sairaalassa.
Mulla on kovat kivut,
ja siksi saan letkuista lääkettä
suoraan suoneen.

En muista mitään kolarista,
jossa meidän auto pyöri tiellä ympäri
ja osui sen jälkeen kallioon.
Tiedän kolarista vain sen,
mitä mulle on kerrottu täällä sairaalassa.
Äiti kuoli, isä on koomassa,
ja mä melkein kuolin.

Käännän pääni ikkunaan.
Mä näen sinisen taivaan
ja valkoiset pilvet,
jotka liikkuvat hitaasti.
Hitaasti.
Nukahdan taas.

Luku 2

”Lauri, hei”, Vanessa-täti sanoo,
kun se tulee sairaalan huoneen ovesta.
Se hössöttää kaikesta.
”Kyllä mä olen toope”,
Vanessa sanoo silmät suurina.
Se tekee itsestään tyhmän,
että se saisi mut nauramaan.
Hymyilen vähän.

”Niko tulee pian käytävältä.
Lauri, miten sä voit?” Vanessa kysyy.
Nostan olkapäitä ja irvistän,
kun kipu iskee kylkeen.

Sitten Niko tulee huoneeseen:
”Äijä”, se sanoo ja puristaa käsiä nyrkkiin
ja leukoja yhteen.
Tajuan, että sitä jännittää tulla tänne.
Niko istuu tuolille,
ja sen jalka rummuttaa lattiaa.
Se on aina vähän levoton,
ja sillä on siihen lääkkeit.

Niko ja mä ollaan serkkuja
mutta tosi erilaisia.

Me ollaan silti melkein kuin veljiä,
koska meidän äidit oli tosi läheisiä.

”Jos sanot vielä kerran *äijä...*”,
mä ähisen Nikolle.
Niko näyttää eleen,
että se sulkee suun.

Vanessa sanoo:

”Sä pääset pian pois täältä
ja tulet meidän luo maalle.
Lääkärit on sitä mieltä,
että sä tarvitset apua.”

”Entä koulu?”, mä kysyn.
Niko yskii nyrkkiinsä:
”Nörtti!”

Vanessa katsoo Nikoa pahasti
mutta on tyytyväinen mun hymystä.
Vanessa sanoo mulle:
”Lauri. Rakas. *Darling*.
Kaikki järjestyy.”

Luku 3

Vanessa ajaa autoa Lehtojen kotiin.
Mä näen matkalla kallion,
jonka luona kolari tapahtui.

Silloin mä muistan:
haistoin metallin hajun,
kun mut otettiin pois autosta.
Joku huusi kolaripaikalla
”Menkää vittu nyt kauemmaksi!”

Äidin ruumis oli lentänyt autosta.
Sen jalat ja kädet olivat vääntyneet
ja kasvot olivat murskautuneet.

Mä en tiedä,
onko muisto totta.

Katson takapenkiltä Vanessaa.
Se pyyhkii silmiään,
että se näkisi ajaa autoa.

*

Vanessa ajaa auton Lehtojen pihaan.
Näen, kun Nikon pikkusisko Tiuku
juoksee talosta ulos.

Tiuku nauraa ja nostaa kätensä ylös.
Mä ja Niko nauretaan sille.
”Tiuku rakastaa Lauria.
Yrittäkää nyt vain kestää”,
Vanessa sanoo.
Nikon mielestä Tiuku on nolo.

Jalan kipsi tuntuu kömpelöltä,
ja menee hetki,
että pääsen autosta ulos.
Niko auttaa mulle sauvat käteen.
Mä voin kävellä vain sauvojen avulla.

Tiuku odottaa lupaa tulla lähelle.
”Tule nyt sitten”, sanon.
Se juoksee mun kainaloon
ja halaa varovasti.
”Sattuuko sua?” Tiuku kysyy.
”No, miltä nyt lihamylllyssä tuntuu”,
sanon, ja Tiuku vapisee.
Ajatus on 12-vuotiaasta kauhea.

Vanessan mies ja serkkujen isä Juho
kävelee talon nurkan takaa pihaan.
”Mitä äijä?” se kysyy
ja taputtaa mua olkapäälle.
Juho hieroo nyrkkiä Nikon päähän.

Mä ajattelen katkerasti,
että mun iskä makaa letkuissa
Helsingissä sairaalassa.